

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

5-6. Fejezet

Az ötödik fejezetben Pál azokról a dolgokról ír, amelyek a hit általi megigazulás következtében életünk részévé válnak.

vs. 1. Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Ez a békesség nem lenne lehetséges abban az esetben, ha a cselekedeteim által igazulhattam volna meg. Úgy tűnik, hogy annak ellenére, hogy keresztény vagyok, a cselekedeteim gyakran ellentétben állnak a Lélek szerinti étellel. Nem mindig teszem azt, ami az Atyám szemében kedves, pedig nagyon szeretném, de nem mindig sikerül. Néha kitűnően teljesítek, máskor meg elbukom.

Ha a tetteim által igazulnék meg, akkor csak addig lennék békességben Istennel, amíg jól teljesítenék. Amikor viszont ez nem sikerülne, akkor a békesség megtörne. Mivel a Jézus Krisztusba vetett hit által igazultam meg, ez a hit nem változik. Hiszem, hogy Ő Isten Fia, aki azért jött, hogy a világot megváltsa. Meghalt a bűneimért, harmadnap feltámadt, ott ül az Atya jobbján, és hiszem, hogy ismét el fog jönni, hogy Isten országát megalapítsa itt a Földön.

Néha nem a jót teszem, de a hitem soha nem változik. A hitem akkor is erős Krisztusban, amikor éppen rosszat cselekszem. Ezért mindig békességem van Istennel.

vs. 2. Óáltala kaptuk hitben a szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk az Isten dicsőségében.

Milyen jó, hogy Isten élő hitet adott nekünk Jézus Krisztus által! Ez az, amit a mai világ filozófiája nem tud biztosítani az ember számára. Az egzisztencialista filozófia arra a következtetésre jutott, hogy nincs sem egyetemes jó, sem egyetemes igazság. Szerintük az igazságot mindenkinek egyéneként kell megtapasztalnia, és az a lényeg, hogy te magad hogy látsz valamit, és te magad miként érzel azzal kapcsolatban – vagyis az igazság egyéni ízlés kérdése. A művészetben is megfigyelhetjük az egzisztencialista filozófia kifejeződését: például

amikor ránézel egy modern festményre, úgy néz ki, mintha valaki fogott volna egy vödör festéket, rázúdította volna a vászonra, és a festék szélrózsa minden irányában szétfolyt volna azon. Aztán címet adnak a dolognak: pl. Hawaii naplemente. Megnéztem néhány ilyen festményt, és akkor sem látnék bennük semmit, ha az életemet kellene érte adnom. Más meg el van ragadtatva tőle. Ez egy olyan dolog, hogy azt látod benne, amit a te saját képzeleted diktál. Ennek a művészetnek a célja az egzisztencialista filozófia kifejezése.

Egyszer a feleségemmel néztünk a repülőn valami buta filmet, amelynek nem volt befejezése. A fickó csak elsétált a végén, és nem lehetett tudni, hogy mi lett a vége: öngyilkos lett vagy rendes emberré változott. Hirtelen ott volt a felirat: Vége. „De hát ennek nincs vége!” - mondtam. „Ezt nem fejezték be!” Nagyon haragudtam, hogy egy csomó időt arra pazaroltam, hogy megnéztem egy befejezetlen történetet. Ez a film is egy klasszikus példája volt az egzisztencialista filozófiának, melynek ez esetben is az volt a célja, hogy átélj valami megtapasztalást, majd te magad fejezd be a történetet. Így a történetnek ezerféle befejezése van, mert mindnyájan azt látjuk benne, amit mi magunk szeretnénk látni. Értelmezhetjük, ahogy akarjuk.

A mai zene egy része is egzisztencialista irányzatú. Nem találok benne a dallamot, csak a ritmust. Bármilyen dallamot hozzágondolhatsz, mert ők csak a ritmust játsszák.

Az egzisztencialista filozófia eredménye az emberek elszigetelődése és magányossága. Odahelyez engem az én kis szigetemre, téged meg a te kis szigetedre. Én nem tudom, hogy te mit gondolsz, te meg nem tudod, hogy én mit gondolok, mert a filozófia elidegenít minket. De amikor a vásznon istállót, kerítést, mezőt látok, biztos vagyok benne, hogy mi van előtt, és azt is tudom, te is istállót, kerítést és mezőt látsz ugyanazon a festményen, mert egyértelmű, hogy ott vannak. Így egységben érzem magam veled, mert mindketten ugyanazt a dolgot látjuk. Az egzisztencializmus azonban elválaszt minket, mert mindent másképp látunk, mint a másik.

Tehát az egzisztencialista filozófia mindenkit a saját magányos szigetére helyez, melyen mindegyikünk a saját megtapasztalásai alapján értelmezi az életet és az igazságot. De azzal, hogy kijelentik, hogy nincs egyetemes jó és egyetemes igazság, hanem minden az egyén saját értelmezésétől függ, feladták annak a lehetőségét, hogy valaha is felfedezhessék az igazságot. Az egzisztencialista filozófia következtetése, hogy a valóság egyedül csak kétségbeesést okozhat, és mivel az ember nem élhet örök félelemben, ezért menekülnie kell a valóságtól. Így a világ tele van olyanokkal, akik megpróbálnak elmenekülni a valóság elől: nomád életmódba, kábítószerbe, alkoholba, szerencsejátékokba, megrögzött evésbe, stb. Ez a filozófia azt hirdeti, hogy az embernek hit által valamilyen megmagyarázhatatlan vallásos

megtapasztalásban kell részesülnie. Mivel nem élhetsz a valóságban, mert az reménytelen, ezért vagy menekülnöd kell a valóságtól, vagy egy olyan vallásos megtapasztalásra van szükséged, amely egyéni és elszigetelt, nem tudod megmagyarázni, de jól érzed benne magad.

Van azonban reményünk akkor is, ha valódi emberek maradunk a valóságban élve. Keresztényként megértem, hogy egy romlott, bukott világban élünk. Megértem, hogy a vezetőink is bukott emberek, és, hogy nem fogjuk megtalálni a világbékéhez vezető utat. Megegyezik a véleményem az egzisztencialistákkal abban, hogy ha azt hiszed, hogy fel fogjuk fedezni a világbékét, akkor nem a valóságban, hanem az ostobák paradicsomában élsz. A valóság engem is a kétségbeesésbe sodorna, ha nem hinnék Jézus Krisztusban. De mivel hiszek Benne, ezért szembe tudok nézni az élet valóságával. Közben örülök a reménynek, mert tudom, hogy amikor Jézus visszajön, akkor egy békés világban fogunk élni, ahol nem kell majd aggódnunk az unokáink miatt, amikor a piacra küldjük őket. Ez a világ közeledik már, de még nem jött el, és amíg a Sátán uralkodik, addig nem is lesz itt. A Sátán viszont nem fog a végtelenségig uralkodni, mert - Istennek hála - Jézus eljön, és elhozza Isten országát. Határtalan örömöm van Isten dicsőségének reménységében, mert élő hitem van a jövővel kapcsolatban. Nem emberekben reménykedem, hanem Jézus Krisztusban.

vs. 3. De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is...

Megörültél Pál, hogy a megpróbáltatásokkal dicsekszel? Jézus azt mondta a Hegyi Beszédben, hogy *„Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. Örüljete és ujjongjatek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben...”* (Mt 5:11-12). A Biblia azt mondja, hogy teljes örömmel tartssuk, amikor különféle megpróbáltatásokba esünk (Jak 1:2). Én még nem értem el ezt teljesen, de dolgozok rajta.

Azért dicsekszem a megpróbáltatásokkal, mert megtanultam, hogy lehetőséget nyújtanak Istennek arra, hogy munkálkodjon az életemben. Megtanultam, hogy amikor nagy a nyomás, és jönnek a problémák, akkor az igazak az Úrra várnak. Nekem sok időbe telt, amíg megértettem, hogy a nehézség a türelmet munkálja ki bennünk. A türelem pedig a tapasztalatot hozza, mert amíg várok Istenre, megtapasztalom Őt és az Ő munkáját, azt, hogy Ő igenis dolgozik minden helyzetben. Ahogy megtapasztalom Isten hűségét a problémáim megoldásában, ez megerősíti a reményemet. Ezért örülök a nehézségeknek, mert tudom, hogy újabb lehetőséget biztosítanak Istennek, hogy dolgozzon az életemben, és ismét megtapasztalhattam Isten kegyelmét és szeretetét. És amint látom, hogy Isten véghezviszi a

munkát, a reményem tovább erősödik, mert látom, hogy Ő hűséges, valóban megtartja az ígéreteit, és meg fogja alapítani az Ő országát, amit megígért.

vs. 3-6

De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot,

az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet;

a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.

Mert amikor még erőtlenekek voltunk, a rendelt időben halt meg Krisztus értünk, istentelenekért.

A Szentlelket kérem, hogy ezt az igazságot pecsételje mélyen mindannyiunk szívébe: Krisztus az istentelenekért halt meg. Én is közéjük tartozom.

vs. 7-8

Hiszen még az igazért is aligha halna meg valaki, bár a jóért talán még vállalja valaki a halált.

Isten azonban abban mutatta meg rajtunk a szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk.

Mikor kezdett el Isten téged szeretni? Akkor, amikor átadtad szívedet Jézusnak, és elfogadtad őt Megváltódnak? Elmondtad a bűnösök imáját, erre Isten meghatódott, és úgy döntött, hogy ezután szeretni fog? Nem! Isten úgy mutatta ki a szeretetét irántunk, hogy amikor még bűnösök voltunk, akkor halt meg Krisztus az istentelenekért. És mivel Ő még akkor halt meg értem, ezért nincs mivel dicsekednem. Nem mondhatom, hogy Krisztus azért halt meg értem, mert látta, hogy igyekszem, hogy teljes erőmből próbálok jó lenni, vagy mert tudta, hogy ígéretes lehetőségek rejlenek bennem. Nem! Isten kegyelme teljes, mert Krisztus akkor halt meg értem, amikor még bűnös voltam. Tehát Ő már akkor szeretett engem.

Most, hogy már a gyermeke vagy, Isten kevésbé szeret? Nem érdekes, hogy mi gyakran azt képzeljük, hogy Istennek már elege van belőlünk, csalódott bennünk, undorodik tőlünk! Azt gondoljuk, hogy Istennek negatív gondolatai vannak velünk szemben.

Már korábban is meséltem arról, amikor a lányunk, Jan, még kislányként az „engem senki sem szeret” időszakában volt. Miután valami rosszaság miatt helyreigazítottuk, azt állította, hogy őt senki sem szereti, sem a barátai, sem anya, sem apa. Bizonygattuk neki, hogy szeretjük. De dacosan válaszolta, hogy: „Nem szerettek”. A végén azt mondtam neki, hogy Jézus szereti. Azt válaszolta, hogy nem, még Ő sem szereti. Erre megkérdeztem tőle: „Mit mondasz?” Mire ő: „Éppen kidugta a fejét a szekrény mögül, és kiöltötte rám a nyelvét.” Erre bebújt a szekrény mögé és onnan nyújtotta rám a nyelvét. Sokszor mi is azt képzeljük, hogy Jézus ezt teszi velünk, mintha elege lenne belőlünk. Nagyon meg tudnám érteni, ha ezt tenné, de nem teszi.

Isten abban mutatta meg irántam a szeretetét, hogy amikor még bűnös voltam, Krisztus meghalt értem. Egészen bizonyos, hogy nem szeret kevésbé most, amikor a gyermeke lettem, közösségben vagyok Vele, és Neki tetsző életet igyekszem élni,.

vs. 9. Ha tehát már most megigazított minket az ő vére által, még inkább meg fog menteni minket a haragtól.

Meg fogunk menekülni a haragtól, mondja Pál. Érdekes, hogy a Nagy Nyomorúság idejét a harag napjának nevezi a Biblia. Amikor a hatodik pecsétet feltörik, az emberek kiáltanak a hegyekhez és a sziklákhöz, hogy essenek rájuk: „*Essetek ránk, és rejtsetek el minket a királyi trónuson ülő arca előtt, és a Bárány haragja előtt, mert eljött az ő haragjuk nagy napja, és ki állhat meg?*” (Jel 6:16-17)

Istennek hála, hogy ha Jézus még akkor szeretett engem és halt meg értem, amikor bűnös voltam, akkor még inkább megmenekülök a haragtól általa miután megigazultam az Ő vére által.

vs. 10. Mert ha akkor, mikor ellenségei voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által.

Ha Jézus halála meg tudott békéltetni Istennel, akkor mennyyel inkább az élete, „*hiszen ő mindenkor él, hogy esedezték értünk*” (Zsid 7:25).

Figyeljétek meg, hogy van néhány „még inkább” ebben a fejezetben, és én nagyon szeretem ezt a „még inkább”-ot. Ez egy tipikus filozófiai érvelési mód, a kisebbtől a nagyobb

felé. Pál gyakran használja az írásaiban. Itt éppen arról van szó, hogy ha Jézus halála által megbékéltem Istennel, akkor még inkább üdvözülök az élete által.

vs. 11. Sőt ezenkívül még dicsekszünk is az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által részesültünk a megbékélés ajándékában.

A megigazulás eredményei tehát: békességem van Istennel, szabad utam van a kegyelemhez, örvendezek a reménységben, és dicsekszem Istennel Jézus Krisztus által. Az a görög szó, melyet itt megbékélésnek fordítottak, mást jelent, mint az Ószövetségben ugyancsak megbékélésnek, vagy inkább engesztelésnek fordított héber szó.

A Mózes 3. könyve gyakran használja ezt szót, amikor a különböző áldozatokat sorolja, és ott a megbékélés, vagy inkább engesztelés a bűnökre vonatkozik. A héber szó a „kafar”. Ez szó szerint azt jelenti, hogy betakarni, elfedni, vagyis betakarni a bűnöket. De az ószövetségi állatáldozatok nem tudtak engesztelést végezni a bűnösért. Nem tudták elvenni a bűnt, csak arra voltak képesek, hogy elfedjék, betakarják a bűnt. *„Mert lehetetlen, hogy bikák és bakok vére bűnöket töröljön el” (Zsid 10:4).* Jézus Krisztus vére kellett ahhoz, hogy eltörölje a bűnt. Az Ószövetség összes áldozata mind előre tekintett arra az áldozatra, amelyet Isten hozott, elküldve egyszülött Fiát, aki hibátlan és szeplőtlen bárányként halt meg.

Péter azt írta, hogy: *„Nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, a Krisztusnak a vérén” (1 Pt 1:18-19).* A „megbékélés” szó görög megfelelője a héber „kafar”-tól eltérő jelentésű, teljesen más értelemmel. Azt jelenti, hogy egyé lettem Istennel Jézus Krisztusnak az értem hozott áldozata által. Istennel dicsekszem hát, vagyis Istenben örvendezek, mert egyé lettem Istennel Jézus Krisztus által, aki azt mondta, hogy: *„Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyában vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek” (Jn 14:20).* Tehát az Isten és ember közötti valamikori elidegenedés többé nem létezik.

Ézsaiás azt mondta, hogy *„Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az Ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől” (Ésa 59:1-2).* De most, hogy a bűnök elvették, Jézus megbékéltetett engem Istennel, és így egyé válhatok az Atyával. *„Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet – Isten élete, az egység Istennel (1 Jn 5:11-12).*

János azt írja: *“Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal” (1 Jn 1:3).* A „közösség” a koinonia szó, mely ugyanúgy egyesülést, összeforrást, megosztást, eggyé válást jelent. Tehát Jézus Krisztus által egyesültem, összeforrtam Istennel.

Az 5. rész hátralévő részében Pál egy nagyon fontos igazságot tanít. Sajnos egyesek ma ettől eltérően tanítanak. Ugyanis van manapság egy olyan tanítás, amely Isten erkölcsi uralmáról szól. Többek között azt tanítja, hogy az ember nem bűnös természettel születik, hanem csak a saját választása miatt válik azzá. Eszerint amikor Ádám vétkezett, az csak rá nézve járt következményekkel, a bűnösségét nem adta tovább nekem, hanem én, Ádámhoz hasonlóan, teljesen ártatlannak születtem. Szerintük tehát azért vagyok bűnös, mert úgy döntöttem, hogy bűnben fogok élni. Vagyis Ádám nem felelős az én bűnös mivoltomért, hanem csak én magam. Ez egy nagyon veszélyes tanítás, mert itt Pál éppen arra mutat rá, hogy ahogy egy ember mindannyiunkat bűnössé tehetett, ugyanúgy egy ember meg is tud igazítani. De ha tagadjuk, hogy egy ember tett mindannyiunkat bűnössé, akkor azt is tagadnunk kell, hogy egy ember által mindannyian megigazulhatunk. Ha azt állítom, hogy a saját döntésem miatt vagyok bűnös, annak az a következménye, hogy akkor csak a saját cselekedeteim által válhatok igazzá, és ezt az igaz állapotot szintén nekem kell fenntartanom. De ez képtelenség. Éveken át ezzel próbálkoztam, de soha nem sikerült. Csak annyit értem el vele, hogy állandó büntudatban éltem, kárhoztattam magam, és folyamatosan frusztrált voltam.

vs. 12. Ahogyan tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett.

Ádámban mindnyájan vétkeztünk. Mintegy államfőként, mindannyiunk képviselőjében cselekedett, amikor vétkezett, és az ő bűne által jött a halál a világba. Az ő bűne mindannyiunkat bűnössé tett.

Isten azt mondta Ádámnak, hogy azon a napon, amikor eszik a fáról, meg kell halnia. Lelki (szellemi) halálról beszélt ez esetben, és Ádám lelke meg is halt. Ezért Ádám a génjein keresztül nem tudta továbbadni azt, amivel ő maga nem rendelkezett: a lelki (szellemi) életet. Amit tovább tudott adni a génjein keresztül, az csak egy tudattal megtöltött test volt.

Tehát egy ember vétkezett, a halál belépett a világba, és a halál minden embernek átadatott. Pál apostol az efezusiakhoz írt levél második fejezetében leírja a régi életünket:

„Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik. Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiai voltunk emberi természetünk szerint, éppen úgy, mint a többiek” (Ef 2:1-3). Tehát természet szerint voltunk bűnösök, egy ember vétke miatt. Azért vétkezem, mert bűnös vagyok. A bűn elkövetése nem tesz bűnössé, hanem csak a bűnös mivoltomat bizonyítja. Azt kérdezed, hogy mi van azokkal a kisgyerekekkel, akik meghaltak? Isten gondoskodik róluk, és ők biztonságban vannak.

Azt mondod, hogy: „Az a drága, ártatlan kisbaba.” Biztos vagy ebben? Nézd meg, hogy milyen módon juttatják kifejezésre a testi követeléseiket. Hallgasd a sírásukat. Nézd, hogy rugdosnak és lökdösnek. Ha elég nagyok és erősek lennének, már rég szétszedték volna a bölcsőt! Van-e közöttetek olyan, akit meg kellett tanítani hazudni? De a helyes utat, az őszinteséget meg kellett tanítani. A hazugságot természet szerint tudják a gyerekek, de a pozitív értékeket meg kell tanítani nekik, mert az a gyerek, akit magára hagynak, saját vesztét fogja okozni. A Biblia szerint természetünknél fogva a harag gyermekei vagyunk.

vs. 13. Mert a törvényig is volt bűn a világban, bár a bűn nem róható fel, ha nincs törvény.

Ádám egyetlen betartandó törvényt kapott, amit meg is szegett.

Ha nincs törvény arra, hogy a sebességkorlát 80 km/óra, akkor nem tudnak azért megbüntetni, ha ennél gyorsabban vezetsz. Csak akkor bírságozhatnak meg, ha erre törvényt hoztak. Amerikában voltak olyan területek, ahol nem volt törvény sebességkorlátozásra, így nem lehetett senkit megbüntetni a sebességkorlát átlépéséért. Ugyanígy, amíg nem volt a törvény, addig a bűnt sem róhatta fel senki az embernek.

vs. 14. Mégis úrrá lett a halál Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem Ádám vétkéhez hasonlóan estek bűnbe. ő pedig előképe az eljövendőnek.

A bűn következménye még mindig ott volt, és minden ember meghalt.

vs. 15. De nem igaz az, hogy amilyen a vétke, olyan a kegyelmi ajándék is. Mert ha annak az egynek a vétke miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelme és ajándéka még bőségesebben kiáradt az egy ember, a Jézus Krisztus kegyelme által sokakra.

Ez egy fontos tanítás: egy ember igazsága sokakat tesz igazgá. Hogyan tud engem Isten igazként elfogadni? Azért, mert Jézus igaz, és az Ő igazságát nekem számítja be Isten, mert hiszek Benne.

vs. 16-17

És az sem igaz, hogy a kegyelmi ajándék ugyanolyan, mint az első ember bűnbeesése. Az ítélet ugyan egyetlen eset folytán vitt a kárhozatba, a kegyelmi ajándék viszont sokak elbukásából vitt megigazulásra.

Ha pedig az egynek elbukása miatt lett úrrá a halál egyetlen ember által, akkor azok, akik bőségesen kapják a kegyelem és az igazság ajándékát, még inkább uralkodni fognak az életben az egy Jézus Krisztus által.

Tehát egy ember által jött a bűn a világba, a halál pedig a bűn által, és a halál mindenkinek átadatott, mert mindnyájan vétkeztek. Ugyanígy egy ember igazsága által igazulnak meg sokan, akik Benne hisznek, és sokan jutnak örök életre ez az egy által. Az első ember, Ádám hozta a halált, Jézus az életet. Ádám hozta a bűnt, Jézus az igazságot. Jézuson keresztül minden embernek lehetősége van az újjászületésre, mint ahogy Ádám miatt minden ember bűnbe esett. A régi dolgok elmúltak, és minden újjá lesz (2 Kor 5:17). Nem mondhatod többé, hogy: „Sajnos, én már csak ilyen vagyok”, pl. hirtelen haragú, mert új természeted van, Jézus Krisztus természete. Újjászületél Isten Szentlelke által, és Jézushoz hasonlónvá leszel, aki az új életet adta neked.

vs. 18-20

Mármost, ahogyan egynek a vétke lett minden ember számára kárhozattá, úgy lett egynek az igazsága minden ember számára az élet megigazulásává.

Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmsége által is sokan lettek igazakká.

A törvény pedig közbejött, hogy megnövekedjék a vétek. De ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem;

A törvény azért jött, hogy meglássuk, milyen távol vagyunk a céltől. Mert a bűn fogalma azt jelenti, hogy célt téveszteni. De ha nem látod a célt, hogyan tudod azt elvéteni? Honnan

tudhatod, hogy mennyivel vétetted el? Lehet, hogy hatalmasakat löttél mellé, de nem tudlak erről meggyőzni, amíg ki nem jelölöm a célt. Csak ezután mondhatom, miután a nyílveesszőid minden irányba repkednek, hogy látod, tényleg célt tévesztettél. A törvény tehát azért jött, hogy megláthassuk, hogy milyen távol vagyunk attól, hogy Istennek tetsző életet éljünk. A törvény, ha megfelelően megértjük, egyszer és mindenkorra véget vet az önigazultságnak. *A törvény tehát közbejött, hogy megnövekedjék a véték. De ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem,*

vs. 21. ...hogyan amiképpen úrrá lett a bűn a halál által, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazsággal az örök életre Jézus Krisztus, a mi Urunk által.

Ha újból végig gondoljuk ezt az ötödik fejezetet, érdemes aláhúzni a „még inkább” kifejezést, és elgondolkodni a Pál által állított ellentét párokon. A másik megjegyezni való ebből a fejezetből a sok utalás Jézus Krisztusra, hogy mi mindenünk van rajta keresztül és általa.

vs. 6:1-2

*Mit mondjunk tehát? Maradjunk a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem?
Szó sincs róla! Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még benne?*

Amint elfogadtam Jézus Krisztust Uramnak és Megváltómnak, újjászülettem. Most Isten gyermeke vagyok a Jézus Krisztusba vetett hitem által. Ha újjászülettem, akkor hol van a régi Chuck? Halott. Az a régi ember, aki a teste szerint élt, meghalt. Most új, lelki életem van Krisztustól, ezért ostobaság azt mondani, hogy maradjunk bűnben, hogy megnövekedjen a kegyelem. Mivel meghaltam a bűnnek, az a régi élet halott.

vs. 3. Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk?

Nem értitek, hogy a keresztelkedés vize a sírt jelképezi, és hogy amint bemerítkeztetek a vízbe, a régi életet temettétek el? Krisztussal eltemettek titeket.

vs. 4. A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.

A régi élet, melyet Ádámtól örököltünk, a test élete, olyan élet, ahol a test uralkodik, és a tudat a test szükségleteivel foglalkozik. Ez az állatvilág szintjének élete. A test uralkodik, az értelem a testnek van alárendelve, és tele van a test szükségleteivel. „*Ami testtől született, test az*” (Jn 3:6). Amikor újjászülettél Istentől, akkor az új életed három részből áll: szellemből, lélekből és testből. Most az uralkodó elem a lélek, ezért az új élet egy lelki élet. A lelkem egységben van Isten Lelkével, azzal foglalatostkodva, hogy miként tudok számára kedves dolgokat tenni Lélekben járva. Tudatomat a következő dolgok uralják: Isten szeretete, Isten irántam való kegyelme, Isten irántam való jósága. Többé már nem a test kívánságai vagy szükségletei uralkodnak rajtam. Erről szól a keresztség. Krisztussal együtt el lettem temetve, majd megújulva újjászülettem Őbenne.

vs. 5. Ha ugyanis egygé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább egygé leszünk vele a feltámadásának hasonlóságában is.

Amikor feljövök a vízből, olyan mintha feltámadtam volna – mint ahogy Jézus is feltámadt, ahogy kijött a sírból. Krisztusnak az új, feltámadott életéről van szó.

vs. 6. Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettetted vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.

Ezt a bűnös testet tehát kivonták a forgalomból, így nem tudja többé uralni az életemet, és nem tud többé az értelmem felett uralkodni, mert az óember Krisztussal együtt megfeszítettetted.

Keresztényként a legnagyobb problémánk a testünkkel van, mert a testünk továbbra is követelőzik, és továbbra is uralma alá akar minket hajtani. Ezért keresztényként állandó harci állapot uralkodik bennem. A testem hadakozik a lelkem ellen, és a lelkem a testem ellen, mert ezek egymással ellentétben állnak. A harc az értelmem, az életem uralásáért folyik, így nem mindig csinálom azt, amit akarok. A harcnak akkor lesz vége, amikor a lelkem elhagyja a testemet. A nagy probléma az, hogy még mindig testben élek; ha nem így lenne, minden problémám megszűnne. Viszont amíg élek, addig a testemet alárendelve kell tartanom: ez egy harc, mert a testem állandóan vissza akarja szerezni a trónt. Pál apostol is azt mondta:

„Magsanyargatom és szolgává teszem a testemet” (1 Kor 9:27). Úgy tudom a testemet alárendelt, szolgai szerepben tartani, ha újból és újból figyelmeztetem magam arra, hogy a testem halott, a régi életemhez tartozik. A keserűség, a harag mind a régi életemhez tartozik, nem kell már az uralmuk alatt élnem, hála Istennek. Mindez Krisztussal együtt megfeszítettett, és én most új életet élek a feltámadott Úrban.

vs. 7-10

Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől.

Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk.

Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halottak közül, többé nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta.

Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él.

Tehát Krisztussal együtt támadtam fel, Krisztus bennem él, így a bűn már többé nem uralkodhat az én halandó testemben, mert most Krisztus uralkodik.

vs. 11. Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.

„Azt tartsátok magatokról.” Hányszor, de hányszor kell erre emlékeztetnem saját magamat, amikor a régi test felüti azt a ronda fejét! Ilyenkor azt teszem, ami nem kedves Isten szemében, és az Ő Lelke felhívja erre a figyelmemet. Ezért szégyellem magam, hogy miért mondtam ezt, vagy miért tettem azt. És kiáltok Istenhez: „Uram, mindezt a régi életemmel együtt eltemettem. Köszönöm Istenem, hogy nem kell többé ennek az uralma alatt élnem. Segíts, Istenem.”

Ha azt tartom magamról, hogy meghaltam a bűnnek, ezzel a hitemet fejezem ki. Ha a régi testem valóban halott volna, akkor nem kellene azt tartanom róla, hogy meghalt. Egy nap valóban meg fog halni, és azután már nem kell azt tartanom róla, hogy meghalt. De most a régi testem még élő, igencsak nagy mértékben élő, és ezzel fájdalmasan tisztában vagyok. Ezért hit által kell arra az álláspontra helyezkednem, hogy azt tartom róla, hogy halott.

vs. 12-13

Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmeskedjétek kívánságainak.

Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyvereivé legyenek. Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek.

A kezem lehet Isten eszköze, vagy a testem eszköze.

Szeretem azt a dalt, amely arról szól, hogy:

„Vedd a kezeimet, Uram, és tedd a Te szereteted eszközévé.

Vedd a lábaimat, és tedd gyorsá és gyönyörűvé Számodra.”

Átadhatom a testem tagjait Istennek, hogy használja azokat az Ő dicsőségére, vagy szentelhetem a tagjaimat a testem vágyainak és kívánságainak kielégítésére, de akkor ezek a vágyak fognak fölöttem uralkodni. Nem adhatom a tagjaimat a gonoszság szolgálatára, hanem Istennek kell alárendelnem őket, hogy használhassa őket a saját belátása szerint.

„Vedd ajkaimat, hadd énekeljenek mindig az én Királyomnak.”

Az ajkaid beszélhetnek Isten erejéről és áldásairól, életek kaphatnak áldást és alakulhatnak át a szavaid által, de ugyanakkor a szavaid tönkre is tehetnek életeket.

A testemet használhatja a Sátán saját pusztításának eszközeként, vagy használhatja Isten a testemet az Ő dicsősége eszközeként. Az életemet használhatja a Sátán, megtöltve azt gyűlölettel mások elpusztítására, vagy használhatja Isten, megtöltve azt szeretettel mások építésére.

Tehát arra buzdít minket Pál, hogy az igazság eszközeiként adjuk át magunkat Istennek, hiszen... itt pedig az egyik általam leginkább kedvelt ígéret következik:

vs. 14. Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltek.

Isten kijelenti, hogy a bűn nem fog uralkodni rajtam. Istennek hála ezért! Ez nem azt jelenti, hogy mindig célba találok (a bűn a cél eltévesztését jelenti), hiszen nem vagyok tökéletes, sőt még csak meg sem közelítem a tökéletességet. Pál apostol 30 évnyi Lélekben járás után azt mondta, hogy: *„Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus” (Fil 3:12).* Pál azt állítja magáról, hogy nem érte el a tökéletességet, és én is ugyanezt gondolom

magamról. Isten még nem töltötte be teljesen a célját az életemmel. Még nem értem el mindazt, amiért az Úr megragadott engem. Istennek célja volt az életemmel, amikor elhívott arra, hogy Őt szolgáljam, de még nem végeztem el mindent, és nem is tartom magam tökéletesnek. Nem mindig találok célba, de Istennek hála, a bűn már nem uralkodik az életem felett. Megszabadultam a test uralmától és a bűn erejétől, ezért ezek nem kerekedhetnek felül bennem, mert Isten Lélek által újjászületett gyermeke vagyok, aki a Krisztusban feltámadott új életét éli.

vs. 15-16

Mit tegyünk tehát? Vétkezzünk, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt élünk? Szó sincs róla!

Nem tudjátok, hogy ha valakinek átadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, akkor engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok annak, mégpedig vagy a bűn szolgálai a halálra, vagy az engedelmesség szolgálai az igazságra?

Minden ember felsőbb uralom alatt áll, nem emberé a legfelsőbb hatalom. Senki sem uralkodik a saját sorsa és lelke fölött, mindnyájan egy külső erő irányítása alatt állunk: vagy Isten vagy a Sátán uralma alatt. A döntés a tiéd. Eldöntheted, hogy Isten szerint fogsz-e élni, vagy a Sátán uralma szerint. Élhetsz úgy, mint az ördög, vagy úgy, mint Isten. De bárkinek is engedelmeskedsz, annak leszel a szolgálója. Ez az Édenkert tragédiája. Isten azt mondta, hogy: „Ne egyél arról a fáról, amely a kert közepén van, mert ha eszel, aznap meg fogsz halni” (1 Móz 2:17). Aztán jött a Sátán, és azt mondta, hogy: „Ki kell próbálnod a kert közepén levő fa gyümölcsét, mert jó és ízletes, és nem fogsz meghalni.” Azt hazudta, hogy: „Isten csak magát akarja védeni, mert tudja, hogy az a fa a jó és rossz tudásának titkát hordozza, és ha ebből eszel, te is olyan leszel, mint Isten. Ki kell próbálnod, hiszen hogyan utasíthatod el, ha ki sem próbáltad? Csak egy harapás, és ha nem ízlik, akkor nem kell megenned az egészet.”

Éva cselekedetének két vetülete volt. Egyrészt egy Istennel szembeni engedetlenség, másrészt viszont a Sátánnak való engedelmesség is volt, és ezáltal az ő szolgálója lett. Az ember tehát engedetlensége tragikus következményeként a Sátán szolgálója lett. Ugyanígy én is a saját életemben, ha azt választom, hogy Isten akaratának adom át magamat, akkor Isten szolgálójává válok. De ha az engedetlenséget választom, akkor a bűn szolgálójává válok.

vs. 17-19

De hála az Istennek, hogy csak voltatok a bűn szolgái, de szívetek szerint engedelmességtetek annak a tanításnak, amelynek követésére adattatok!

Miután tehát megszabadultatok a bűntől, az igazság szolgálóivá lettetek.

Emberi módon beszélek, mivel erőtlenek vagytok. Ahogy tehát átadtátok tagjaitokat a tisztátalanságnak és a törvénytelenységnek a törvénytelenység szolgálatára, úgy most adjátok át tagjaitokat az igazság szolgálatára, hogy szentek legyetek.

Ha olyan erővel munkálkodnánk Istenért, mint amilyenel az ördögnek élünk, akkor fenekestül fel tudnánk forgatni ezt a világot! Gondoljatok csak bele, hogy mi mindent el tudnánk érni, ha Istent ugyanazzal a szenvedéllyel és erőbevetéssel szolgálnánk, mint ahogy a testünket szolgáltuk! Pál éppen erre buzdít minket. Istenem, segíts minket, hogy teljes mértékben Jézus Krisztus szerint éljünk! Teljes odaadással! Szeretem azt a hozzáállást, amely mindent egy lapra tesz fel Jézusért! Szenteljük oda az életünket teljesen Krisztusnak, hogy meglássuk, hogy mit tud és akar Isten tenni ott, ahol egy csomó ember teljesen átadja Neki az életét, és hajlandó akár bolond lenni az Ő nevéért! Ha belegondolok, hogy egyes emberek milyen bolondot csinálnak magukból a legkisebb apróságért, főleg ha felhajtanak egykét pohárral. Mi pedig annyira vigyázunk a méltóságunkra, és vonakodunk kilépni, nehogy bolondnak tituláljanak minket Jézus Krisztusért!

vs. 20-21

Mert amikor szolgái voltatok a bűnnek, szabadok voltatok az igazságtól.

De milyen gyümölcsöt termett ez akkor nektek? Bizony, most szégyenkeztek miatta, mert ennek vége a halál!

Amikor a bűnnek éltetek, és azokat cselekedtétek, amelyeket most szégyelltek, milyen kézzelfogható és tartós gyümölcsöt termett az életek? Sajnos csak nyomorúság termett a nyomában.

vs. 22. Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és az Isten szolgái lettetek, már ez meghozta nektek gyümölcsét, a szent életet, amelynek vége az örök élet.

Most pedig dicsőséges gyümölcsöt terem az életem, az igazság gyümölcsét Istennek: szeretetet a maga örömeivel, békességével, türelmével, szívességével, jóságával, hűségével, szelídségével és önmegtartóztatásával, a végén pedig dicsőséges örök életet!

vs. 23. Mert a bűn zsoldja a halál,...

A Sátán jól megfizeti a végén a maga szolgálóit. A fizetségetek nem marad el. Ezért szolgáljátok őt a lehető legjobban, teljes erőbedobással, mert a jutalmatok nem marad el: a bűn zsoldja a halál! Nem menekülhetsz meg ettől, ha bűnben folytatod az életed. De a zsolddal ellentétben:

vs. 23. ...az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Isten nem zsoldot ad, mivel mi nem vagyunk képesek megdolgozni az örök életért; ajándékot ad az Ő kegyelméből.

Tehát a testi élet vége a bűnök után a halál, a lelki élet vége pedig a kegyelmi ajándék következtében az örök élet. Minden egyes ember e két kategória egyikéhez tartozik. Vagy a bűnt szolgálja, vagy Istent. A testemet vagy a bűn eszközének szánom, vagy átadom azt Isten eszközének, hogy használja az Ő dicsőségére – a választás az enyém.

Egyetértek a dallal: „Eldöntöttem, hogy Jézust követem.” Azt akarom, hogy az életem Isten és az örökkévalóság szempontjából fontos legyen.

Isten csodálatos ajándéka az örökkévalóság Jézussal, Jézusban, Jézus által. Milyen hatalmas áldás ez, és Isten elérhetővé tette számunkra!

A következő két fejezet a hatalmas ellentétek fejezete. A hetedik fejezet a kétségbeesés mélységeit láttatja meg velünk, ahová akkor jutunk, amikor látjuk és elfogadjuk az ideált, de a saját erőnk és igyekezetünk által próbáljuk azt elérni. Az eredmény vergődés és fájdalom, és végül vereség azért, mert a magam erejéből próbálok az isteni ideál szerint élni, melyet teljes szívemből helyeslek és vonzónak találok.

A nyolcadik fejezet pedig kiemel ebből a kétségbeesésből. Bemutatja Isten győzedelmes tervét a hívők számára, és azt, hogy Ő maga gondoskodott minden szükségről ahhoz, hogy elérhessük ezt az ideált.

A legtöbbszörhöz hasonlóan: próbáld ki előbb magad, és ha nem megy, akkor olvasd el a használati utasítást. Úgy tűnik, hogy a Lélek dolgait is előbb saját magunk akarjuk megvalósítani, megismerve a bukás és a lemondás érzését. Majd végre megtaláljuk Isten útját, és elkezdjük élni azt a dicső életet, melyet Isten lehetővé tett számunkra a Szentlélek által.